

Kåre Willochs 60-årsdag
Oslo 3.10.1988

Statsminister
Gro Harlem Brundtland

Kjære Kåre Willoch,

Du kan se tilbake på mange spennende, krevende, meningsfylte og innsatsrike år.

Tretti år i Storting og styringsverk er et langt voksent arbeidsliv. Og du fortsetter, i en rolle du aldri tidligere har prøvd: Som embetsmann.

Du kan vite med deg selv at du har satt merker etter deg, i ditt eget samfunn og i din egen tid. Du har grunn til å motta all hyllest med åpent hjerte og åpent sinn.

Du har jobbet hardt, du har brukt dine evner og kan velfortjent motta vår alles takk.

Det å begynne tidlig i livet, stå tidlig opp om morgenen, sette inn stor arbeidskraft og et ustoppelig pågangsmot, kan gi en nesten uslåelig styrke. Det har du til fulle bevist.

Hva minnes vi så på en jubileumsdag som denne?

For min del har du vært en helt sentral aktør, hele tiden, mens jeg har vært med i rikspolitikken. Jeg kjenner ikke studenten, bystyrerepresentanten, Willoch som representant for Industriforbundet, generalsekretæren eller Handelsministeren. For meg har du vært den ledende politiske motstanderen; som parlamentarisk leder, som statsminister, ja, delvis også som utenrikskomitéens leder.

Men du hadde jo et langt liv før dette - som du har beskrevet i din bok - og som de fleste av oss har fulgt med i, enten fra sidelinjen eller i ildlinjen.

Jeg tror jeg kan bekrefte det Arbeiderbladet skrev for 10 år siden, da du fylte 50: Willoch gir seg aldri i en debatt.

For deg er hver debatt, stor eller liten verd den maksimale innsats. Ingen av oss vil vel noen gang glemme øyeblikket da Hanna Kvanmo tok i bruk både sin autoritet og sin folkelighet og greide å ta det siste "kort"-sticket ved å bøye tommelfingeren over talerstolen og triumferende eklære: "Nå sier jeg GRIS".

Arbeiderbladet skrev noe mer også, den gangen, som ikke berørte meg så direkte, i 1978. Jeg tror helst jeg må ha vært glad det ikke var meg det gjaldt, men andre, når det sto:

"Kåre Willoch er Arbeiderpartiets farligste motstander i debatter i og utenfor Stortinget. Med sin datamaskinhukommelse, presise formuleringsevne og offensive debattglede, er han nok den motstander folk som Reiulf Steen, Odvar Nordli og Per Kleppe er minst begreistret for å møte."

Du er 10 år eldre, men har 25 års lenger erfaring i rikspolitikken. Når man selv bare har 5-10 år bak seg, og motdebattanten tre tiår, da merker man at det er tøff match. Vårt første debattmøte ble i april 1981.

Med deg som med andre, er det likevel slik: Det hjelper å kjenne deg, opparbeide erfaring og en viss teft for hvor du kommer - og hva du pønsker på!

Du er utholdende, ja nesten ustoppelig. Jeg ser i dagens Vårt Land at Karen Eldbjørg Toven, NTB, i sitt 60-års intervju med deg, også har registrert dette, samtidig med to andre typiske trekk i din stil og levemåte, når hun skriver:

"Politikk sniker seg uvegerlig inn i de fleste temaer. For eksempel bruker han enhver anledning i løpet av vår samtale til å kommentere Arbeiderpartiets håpløse synspunkter, merkelige væremåte og feilslåtte politikk".

Du slår ikke feil, selv om du har fått mye av alderens patos og i samme intervju, under overskriften "myk mann", bekrefter: "Jeg er nok blitt annerledes etterhvert. Nei, ikke mer skjødesløs, litt rundere kanskje."

Får jeg lov å si: "Mon det?" Jeg synes nå du er den gode gamle sribukken, selv om det for lengst har vist seg at også den har myke sider og mange menneskelige sprekker i fasaden.

Hanne Gamnes skriver mye om dine nære, grunnfestede tradisjoner, om familien, kontinuiteten i ditt liv, like sterk som lojaliteten til ditt parti og til ditt ideologiske lengdeløp, som hun så treffende uttrykker det.

Det har vært en glede å kunne stå sammen i mange saker. Det er mye vi ikke er uenige om i norsk politikk, selv om det ofte slett ikke virker slik. Det gjelder f.eks. et felles arbeid for at du, vår tidligere statsminister, kunne bli generalsekretær i NATO, - eller at Lillehammer skulle vinne kampen om OL i 1994. Det gjorde et stort inntrykk mange steder at den sosialdemokratiske, norske regjering slåss for den tidligere konservative regjeringssjef med slik glød som vi gjorde. Sjelden har man nok så klart fått demonstrert det norske demokratiets innebygde og store styrke.

Til sist: Din utholdenhet og din intensitet er det som imponerer meg mest. Det illustreres enda en gang ved at din nye bok er mer meninger enn det er minner. Du har alltid hatt mye på hjertet, ditt sterke, insisterende votum i sak, er, tror jeg, minst like sterkt bygget på emosjoner, som refleksjoner.

Det er kampviljen, selvsikkerheten, overbevisningen om at du har rett, som må ha vært den aller sterkeste drivkraften i ditt mangeårige virke.

Med gode ønsker for fremtiden - for deg og din familie - gratulerer Regjeringen med 60-årsdagen!